

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εξήντα Επτά

Προφητικές Ενοράσεις: Το Ισλάμ, η 11η Σεπτεμβρίου 2001, και η Ημέρα του Ανατολικού Ανέμου

Jeff Pippenger
2024-01-31

Το Ισλάμ του τρίτου αλοίομο εισηλθε στην προφητική ιστορία στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και αμέσως αναχαιτίστηκε. Τότε άρχισε να πέφτει η όψιμη βροχή, αλλά ήταν «μετρημένη».

Κατὰ μέτρον, ὅταν ἐκβλαστήσῃ, θέλεις διαλεχθῆ μετ' αὐτοῦ· αὐτὸς συγκρατεῖ τὸν σκληρὸν αὐτοῦ ἄνεμον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἡ ἀνομία τοῦ Ἰακώβ θέλει καθαρῆ, καὶ τοῦτο εἶναι πᾶς ὁ καρπὸς τοῦ νὰ ἀφαιρεθῆ ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ· ὅταν καταστήσῃ πάντας τοὺς λίθους τοῦ θυσιαστηρίου ὡς λίθους κιμωλίας συντετριμμένους, τὰ ἄλλα καὶ τὰ εἶδωλα δὲν θέλουσι σταθῆ. Ὅμως ἡ ὄχυρὰ πόλις θέλει εἶσθαι ἔρημος, καὶ ἡ κατοικησις ἐγκαταλελειμμένη καὶ ἀφεθεῖσα ὡς ἔρημος· ἐκεῖ θέλει βόσκει ὁ μόσχος, καὶ ἐκεῖ θέλει κατακλίνεσθαι, καὶ θέλει καταφάγει τοὺς κλάδους αὐτῆς. Ὅταν οἱ κλάδοι αὐτῆς ξηρανθῶσι, θέλουσιν ἀποκοπῆ· αἱ γυναῖκες ἔρχονται καὶ βάζουσιν αὐτοὺς εἰς πῦρ· διότι εἶναι λαὸς ἀσύναιτος· διὰ τοῦτο ὁ ποιήσας αὐτοὺς δὲν θέλει ἐλεήσῃ αὐτούς, καὶ ὁ πλάσας αὐτοὺς δὲν θέλει δεῖξει χάριν εἰς αὐτούς. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος θέλει ἀποτινάξῃ ἀπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ ἕως τοῦ χειμάρρου τῆς Αἰγύπτου, καὶ σεῖς θέλετε συναχθῆ ἕνας πρὸς ἕνα, ὧ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἡ μεγάλη σάλπιγξ θέλει ηχησῆ, καὶ θέλουσιν ἔλθει ἐκεῖνοι οἱ ἔτοιμοι νὰ ἀπολεσθῶσιν ἐν τῇ γῆ τῆς Ἀσσυρίας, καὶ οἱ ἐξόριστοι ἐν τῇ γῆ τῆς Αἰγύπτου, καὶ θέλουσι προσκυνῆσαι τὸν Κύριον ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἡσαΐας 27:6–13.

Ἡ «ἡμέρα του ανατολικού ανέμου» προσδιορίζει την ἔλευση της ὀψιμης βροχῆς, καθὼς και το Ισλάμ του τρίτου αλίμομο. Σηματοδοτεῖ ἐπίσης την ἀρχή της ιστορίας κατὰ την οποία «ἡ ἀνομία του Ἰακώβ καθαρίζεται». Ἡ ἡμέρα του ανατολικού ανέμου ἐφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και στο σημεῖο ἐκεῖνο ἀρχισε ἡ κρίση των ζώντων. Ἡ κρίση των ζώντων εἶναι το καταληκτικὸ ἔργο του τρίτου ἀγγέλου, και ἐκεῖ ἀρχισε ἡ ἀφαίρεση των ἁμαρτιῶν των εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Αυτό ἐννοεῖ ο Ἡσαΐας ὅταν ἔγραψε: «Διὰ τούτου».

Τα λόγια που προηγούνται του «Διὰ τούτου» εἶναι: «Ἐν μέτρῳ, ὅταν ἐκβλαστήσῃ, θὰ διαλεχθῆς μετ' αὐτοῦ· συγκρατεῖ τὸν σφοδρὸν αὐτοῦ ἄνεμον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου». Το «Διὰ τούτου» προσδιορίζει ἐκεῖνες τὶς συγκεκριμένες δοκιμαστικὲς ἀλήθειες πὸ καθαίρουν τὴν ἁμαρτία ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι παριστῶνται ὡς Ἰακώβ. Αὐτὲς οἱ ἀλήθειες περιλαμβάνουν τὸ γεγονός (9/11), τὸ ὁποῖο σηματοδοτεῖ τὴν ἀφίξη τῆς ὀψιμης βροχῆς. Αὐτὲς οἱ ἀλήθειες περιλαμβάνουν τὸν ὀρισμὸ τῆς ὀψιμης βροχῆς ὡς «ἀγγέματος», καὶ τὸ «ἀγγέλμα» εἶναι τὸ Ἰσλάμ. Περιλαμβάνει τὴν ἀλήθεια ὅτι «ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος» εἶναι τὸ Ἰσλάμ τοῦ τρίτου Οὐαί, και περιλαμβάνει τὸ προφητικὸ γνῶρισμα τῆς ἐπακολουθοῦσας συγκρατήσεως τοῦ Ἰσλάμ (συγκρατεῖ).

Η ίδια η δοκιμασία παριστάνεται από τη «διαμάχη», η οποία άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Ο Ιερεμίας, όταν εκπροσωπούσε την πρώτη απογοήτευση, συμβουλευθήκε να «επιστρέψει» προς τον Θεό και να διαχωρίσει το πολύτιμο από το ευτελές. Ο «καρπός» του μηνύματος της δοκιμασίας παράγει δύο τάξεις προσκυνητών.

Η κρίση των αφρόνων παριστάνεται ως εξής: «ὅταν καταστήσῃ πάντας τοὺς λίθους τοῦ θυσιαστηρίου ὡς κιμωλιόλιθους συντετριμμένους, τὰ ἄλση καὶ τὰ εἰδῶλα δὲν θὰ σταθοῦν.» Ο Ησαΐας αναφέρεται στην εξαγγελία εναντίον εκείνων που ανατρέπουν τα πάντα στα κεφάλαια εικοστό ὄγδοο και εικοστό ένατο. Αυτοί είναι όσοι δεν δύνανται να κατανοήσουν το σφραγισμένο βιβλίο. Το έργο (καρπός) των ασεβών πρέπει να θεωρείται ως πηλός κεραμέως.

Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω ἐξακολουθήσει νὰ κάμω θαυμαστὸν ἔργον ἐν τῷ λαῷ τούτῳ, μάλιστα θαυμαστὸν ἔργον καὶ τέρας· διότι ἡ σοφία τῶν σοφῶν αὐτῶν θέλει ἀπολεσθῆ, καὶ ἡ σύνεσις τῶν συνετῶν αὐτῶν θέλει κρυβῆ. Οὐαὶ εἰς τοὺς ζητοῦντας βαθὺν νὰ κρύψωσι τὴν βουλήν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν εἶναι ἐν τῷ σκότει, καὶ λέγουσι, Τίς μᾶς βλέπει; καὶ τίς μᾶς γνωρίζει; Βεβαίως ἡ διαστροφή ὑμῶν θέλει λογισθῆ ὡς ὁ πηλὸς τοῦ κεραμέως· διότι θέλει εἰπεῖ τὸ πλάσμα περὶ τοῦ ποιήσαντος αὐτό, Δὲν με ἐποίησεν; ἢ τὸ πεπλασμένον θέλει εἰπεῖ περὶ τοῦ πλάσαντος αὐτό, Δὲν εἶχε σύνεσιν; Ἡσαΐας 29:14–16.

Το έργο των ασεβών θα είναι ως πηλός κεραμέως, και στο εικοστό έβδομο κεφάλαιο το έργο τους απεικονίζεται κατά παρόμοιο τρόπο, ως ασβεστόλιθοι που συντριβονται. Η κιμωλία ή ο πηλός του κεραμέως συντρίβεται εύκολα σε σκόνη, και το σύμβολο του έργου που συνίσταται στο να γίνουν «πάντες οι λίθοι του θυσιαστηρίου ως ασβεστόλιθοι συντετριμμένοι», περιλαμβάνοντας και το έργο της κατεδάφισης «των αλσών και των ειδώλων», ώστε αυτά «να μη εγερθώσι πλέον», είναι το έργο που παριστάνεται με τη μεταρρύθμιση του βασιλέως Ιωσία. Στην τελική αναζωπύρωση και μεταρρύθμιση, η οποία παριστάνεται από τη μεταρρύθμιση του Ιωσία, η Αντβεντιστική εταιρική δομή θα είναι έρημη, διότι «η οχυρά πόλις θέλει ερημωθή, και η κατοικία εγκαταλειφθή, και αφεθή ως έρημος». Όλα τα έργα τους, δηλαδή οι χιλιάδες εκκλησιών, σχολείων, κολεγίων, πανεπιστημίων, νοσοκομείων και κτιρίων γραφείων ανά την υφήλιο, θα συντριβούν προφητικώς σε άχρηστη σκόνη.

Το εκκλησιαστικό σώμα θα είναι επίσης έρημο, διότι εκείνοι οι «λαοί ασύνετοι» θα είναι ως «ξηραμένοι» «κλάδοι», οι οποίοι «θα αποκοπούν» «και θα ριφθούν στη φωτιά», επειδή «εκείνος που τους έκαμε δεν θα τους ελεήσει, και εκείνος που τους έπλασε δεν θα τους δείξει εύνοια».

Όταν ολοκληρωθεί ο διαχωρισμός που επιτελείται μέσω του δοκιμαστικού αγγέλματος, η δεύτερη φωνή του δέκατου ογδού κεφαλαίου της Αποκάλυψης καλεί το άλλο ποιμνιο του Θεού να εξέλθει από τη Βαβυλώνα, διότι κατά την ημέρα εκείνη «θέλει συμβή» «ὅτι ἡ σάλπιγξ ἡ μεγάλη θέλει ηγήσει, καὶ θέλουσιν ελθεῖ οἱ ἔτοιμοι νὰ ἀπολεσθῶσιν ἐν τῇ γῇ τῆς Ἀσσυρίας, καὶ οἱ ἐξόριστοι ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου, καὶ θέλουσι προσκυνῆσει τὸν Κύριον ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει ἐν Ἱερουσαλήμ».

Το χωρίο (Ησαΐας είκοσι επτά, εδάφια οκτώ έως δεκατρία) που εξετάζουμε, προσδιορίζει την προφητική ιστορία που άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και απεικονίζει τη δοκιμασία και τον καθαρισμό εκείνων που τελικώς θα καλέσουν το άλλο ποιμνιο του Θεού να εξέλθει από τη Βαβυλώνα. Τα εναρκτήρια εδάφια του ίδιου κεφαλαίου προσδιορίζουν έναν ύμνο που πρέπει να

ψαλεί κατά τη διάρκεια ακριβώς αυτής της ιστορίας.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ψάλατε περὶ αὐτῆς, Ἀμπελῶν οἴνου ἐρυθροῦ. Ἐγὼ ὁ Κύριος φυλάττω αὐτόν· θέλω ποτίζει αὐτόν ἐν παντὶ καιρῷ· μήποτε βλαφθῆ, θέλω φυλάττει αὐτόν νύκτα καὶ ἡμέραν. Θυμὸς δὲν εἶναι ἐν ἐμοί· τίς ἤθελε νὰ παρατάξῃ ἐναντίον μου ἐν πολέμῳ τὰς βάτους καὶ τοὺς ἀκάνθας; ἤθελον διέλθει δι' αὐτῶν, ἤθελον κατακαύσει αὐτοὺς ὁμοῦ. Ἡ ἄς πιασθῆ τῆς ἰσχύος μου, διὰ νὰ κάμῃ εἰρήνην μετ' ἐμοῦ· καὶ θέλει κάμει εἰρήνην μετ' ἐμοῦ. Θέλει κάμει τοὺς ἐρχομένους ἐκ τοῦ Ἰακώβ νὰ ριζώσωσιν· ὁ Ἰσραὴλ θέλει ἀνθήσει καὶ βλαστήσει, καὶ γεμίσει τὸ πρόσωπον τῆς οἰκουμένης μετὰ καρπὸν. Μὴ αὐτὸν ἐπάταξεν, καθὼς ἐπάταξε τοὺς πατάξαντας αὐτόν; ἢ ἐφονεύθη κατὰ τὴν σφαγὴν τῶν φονευθέντων ὑπ' αὐτοῦ; Ἡσαΐας 27:2–7.

Το ἄσμα του αμπελώνος είναι το ἄσμα που πρώτον προσδιορίζει τον λαό του Θεού ως αμπελώνα, τον οποίον Αυτός είχε αγαπήσει και περιθάλλει. Ἐπειτα παρουσιάζει μία υπόσχεση αποδοχής για κάθε έναν που θα επιθυμούσε να προσκολληθῆ στη δικαιοσύνη του Χριστού. Κατόπιν προσδιορίζει την υπόσχεση της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος, η οποία παριστάνεται διὰ δύο φάσεων βροχής. Η πρώτη φάση της βροχής φέρει τα ἄνθη και τους οφθαλμούς στη ζωή, και η δεύτερη φάση γεμίζει τη γη με καρπό.

Το ἄσμα του αμπελώνος είναι το ἄσμα που προσδιορίζει τη χρονική περίοδο κατὰ την οποία ο Θεός προσπερνά έναν πρώην εκλεκτό λαό, ενώ συνάπτει διαθήκη με έναν νέο εκλεκτό λαό. Οι στίχοι οκτώ και εξῆς απλῶς επαναλαμβάνουν και αναπτύσσουν τους εναρκτήριους στίχους του κεφαλαίου. Ο πρώτος στίχος του κεφαλαίου προσδιορίζει το ίδιο γεγονός που προσδιορίζεται ως η «ἡμέρα του ανατολικού ανέμου» στον στίχο οκτώ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Κύριος, μετὰ τὴν σκληρὰν καὶ μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν ῥομφαίαν αὐτοῦ, θὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Λευϊάθὰν, τὸν ὄφιν τὸν φεύγοντα, καὶ τὸν Λευϊάθὰν, τὸν ὄφιν τὸν σκολιόν· καὶ θὰ φονεύσῃ τὸν δράκοντα τὸν ἐν τῇ θαλάσῃ. Ἡσαΐας 27:1.

Ο δράκων είναι ο Σατανάς, ἀλλὰ κατὰ δευτερεύουσα ἔννοια ἦταν η ειδωλολατρική Ρώμη.

«Ο δράκων, λοιπόν, ἐνὸς πρωτίστως αντιπροσωπεύει τὸν Σατανά, εἶναι, κατὰ δευτερεύουσα ἔννοια, σύμβολο τῆς ειδωλολατρικῆς Ρώμης». *The Great Controversy*, 439.

Οι δέκα βασιλεῖς τῆς ειδωλολατρικῆς Ρώμης, στο ἑβδομο κεφάλαιο του Δανιὴλ και στο δωδέκατο κεφάλαιο τῆς Αποκάλυψης, αντιπροσωπεύουν τὸς δέκα βασιλεῖς τῆς Αποκάλυψης δεκαεπτὰ — στις ἑσχατες ἡμέρες.

«Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ κυβερνήται ἔθεσαν ἐπὶ τοὺς ἑαυτοὺς τὸ στίγμα τοῦ ἀντιχρίστου, καὶ παριστάνονται ὡς ὁ δράκων ὁ ὑπάγων ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων—μετὰ τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχοντων τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ.» *Testimonies to Ministers*, 38.

Το ἐδάφιο 1 του Ἡσαΐα 27 προσδιορίζει τὴν ἑναρξῆ τῆς κρίσεως τοῦ δράκοντος, η οποία ἄρχισε κατὰ τὴν ἡμέρα του ανατολικοῦ ανέμου, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Η κρίση τῶν βασιλέων τῆς γῆς και τῶν παγκοσμιοποιημένων ἐμπορικῶν συνεταιρίων τὸς ολοκληρώνεται ὅταν η χρηματοοικονομικὴ δομὴ τῆς γῆς καταστρέφεται ἀπὸ ἕναν «ανατολικὸ ἄνεμο», ἐν μέσῳ τῶν

«θαλασσών».

Διότι, ιδού, οι βασιλείς συνήχθησαν, διήλθαν ομού. Είδον, και ούτω εθαύμασαν· εταράχθησαν και έσπευσαν να φύγουν. Φόβος τους κατέλαβε εκεί, και πόνος, ως ωδίνες γυναικός τικτούσης. Συντρίβεις τα πλοία της Θαρσείς με ανατολικόν άνεμον. Ψαλμοί 48:4–7.

Το εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα, εδάφια ένα έως επτά, επαναλαμβάνεται και αναπτύσσεται περαιτέρω στα εδάφια οκτώ έως δεκατρία. Προσδιορίζει ότι κατά «την ημέρα του ανατολικού ανέμου» οι βασιλείς και οι έμποροι της γης πρόκειται να έλθουν αντιμετώποι με φόβο, και ο φόβος τους κλιμακώνεται διαμέσου της ιστορίας από εκείνο το σημείο και εξής. Εκείνος ο φόβος καταδεικνύει τις παράλογες και βεβιασμένες κινήσεις των προοδευτικών παγκοσμιοποιητών του πλανήτη γη από τις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και έπειτα, καθώς προωθούν την ατζέντα τους περαιτέρω και πιο επιθετικά από όσο θα ανέμενε κανείς λογικά. Ο Σατανάς και οι αντιπρόσωποί του, διότι οι έμποροι και οι βασιλείς της γης (οι παγκοσμιοποιητές), ως σύμβολα του δράκοντος, γνωρίζουν ότι ο καιρός τους είναι σύντομος.

Διά τουτο εύφραινέσθε, ούρανοί, και οι κατοικοῦντες εν αὐτοῖς. Οὐαί εἰς τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν! διότι ὁ διάβολος κατέβη πρὸς ἐσᾶς, ἔχων θυμὸν μέγαν, ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει. Ἀποκάλυψις 12:12.

Η ημέρα του ανατολικού ανέμου, που προκάλεσε την οικονομική κρίση το 2001, η οποία έκτοτε μόνο έχει επιδεινωθεί, ό,τι κι αν επιχειρούν να ισχυρισθούν τα παγκοσμιοποιητικά μέσα ενημερώσεως, είναι το ζήτημα που αντιμετωπίζει ο κόσμος στο σημείο όπου ο δράκων γνωρίζει ότι ο καιρός του είναι ολίγος. Τότε εντείνει τις κινήσεις του για τον έλεγχο ολόκληρης της γης, και το πράττει όταν «Ουαί» (το τρίτο Ουαί) επιφέρεται επί «τους κατοικούντας επί της γης και της θαλάσσης».

Η έλευση του Ισλάμ του τρίτου Ουαί (του ανατολικού ανέμου), στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, προκάλεσε μια οικονομική καταστροφή που ανάγκασε τους παγκοσμιοποιητές να επιταχύνουν τις προσπάθειές τους να επιβάλουν μία παγκόσμια κυβέρνηση στον πλανήτη γη. Ωστόσο, το Ισλάμ εξακολουθεί να εκπληρώνει τον ρόλο του. Ίσως η σοβαρότερη αποκάλυψη του Ισλάμ ως συμβόλου της προφητείας της Βίβλου βρίσκεται στην πρώτη αναφορά στο Ισλάμ.

Και ο άγγελος του Κυρίου είπε προς αυτήν· Ιδού, είσαι έγκυος και θέλεις γεννήσει υιόν, και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού Ισμαήλ· διότι ο Κύριος ήκουσε τη θλίψι σου. Και αυτός θέλει είσθαι άνθρωπος άγιος· η χείρ αυτού θέλει είσθαι εναντίον πάντων, και η χείρ πάντων εναντίον αυτού· και θέλει κατοικεί απέναντι πάντων των αδελφών αυτού. Γένεσις 16:11, 12.

Ο λόγος του Θεού δεν αποτυγχάνει ποτέ. Καθώς το Ισλάμ εξακολουθεί να γεννά οδύνη ως γυναίκα που κοιλοπονά, μερικοί, οι οποίοι ίσως ακόμη και να δέχονται ότι το Ισλάμ ταυτοποιείται στη βιβλική προφητεία, δεν έχουν ακόμη συλλάβει με τον νου τους το προφανές γεγονός που περιέχεται στα δύο εδάφια. Κάποιοι ίσως κατανοούν ότι είναι το Ισλάμ εκείνο που συνενώνει κάθε άνθρωπο επάνω στον πλανήτη γη, ώστε να αντιταχθεί σε έναν κοινό εχθρό, και αυτό βεβαίως είναι αληθές. Ωστόσο, η τελευταία φράση του εδαφίου είναι η σοβαρότερη αλήθεια. Ο κόσμος συγκλονίστηκε από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 και προσφάτως συγκλονίστηκε εκ νέου από την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου αυτού του έτους από τη Χαμάς εναντίον του Ισραήλ. Αλλά κανείς δεν

είναι πρόθυμος να δει ότι το πνεύμα του πολέμου και της αιφνίδιας καταστροφής είναι «ενώπιον πάντων» των αδελφών του Ισμαήλ.

Τι είδους καταστροφή θα πραγματοποιηθεί όταν εκδηλωθεί αιφνιδιαστική επίθεση από τέτοια ισλαμικά έθνη όπως η Σαουδική Αραβία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, το Κατάρ, το Κουβέιτ, το Μπρουνέι και το Μπαχρέιν; Το πνεύμα του Ισμαήλ βρίσκεται σε «όλους τους αδελφούς αυτού», και ο πόλεμος που μέχρι τώρα έχει προκύψει με το τρίτο Ουαί από χώρες όπως το Αφγανιστάν ή το Ιράκ, θα είναι εντελώς διαφορετικός όταν η προφητεία του Ισμαήλ εκπληρωθεί πλήρως. Πόσες πυρηνικές βόμβες διαθέτει το Πακιστάν;

Το προφητικό γνώρισμα του ισλαμικού πολέμου, όπως καταδεικνύεται στο πρώτο και στο δεύτερο ισλαμικό Αλίμονο, είναι οι αιφνιδίες, αιφνιδιαστικές επιθέσεις. Υπάρχουν επαρκείς οικονομικοί πόροι στα εύπορα ισλαμικά έθνη ώστε να εξασφαλιστεί ή να παραχθεί μυστικά οπλισμός πιο προηγμένος και πιο θανατηφόρος από αεροσκάφη φορτωμένα με καύσιμα, παγιδευμένα αυτοκίνητα, φλεγόμενα ελαστικά, βιασμό και μαχαίρια; Πρέπει να πιστεύεται ο Λόγος του Θεού;

Όλα τα κοσμήματα του ονείρου του Μίλλερ καθίστανται δοκιμαστικές αλήθειες στις έσχατες ημέρες, έστω και μόνο εξαιτίας της πραγματικότητας ότι αυτές οι αλήθειες έχουν απορριφθεί και η προφητεία προσδιορίζει ότι θα αποκατασταθούν. Αλλά μερικά από εκείνα τα κοσμήματα, όπως το έργο του Χριστού στο επουράνιο αγιαστήριο και το Ισλάμ του τρίτου Ουαί, προσδιορίζουν προρρήσεις που εκπληρώνονται μόνο στις έσχατες, κυριολεκτικά, ημέρες. Το ένα αντιπροσωπεύει το έργο του Χριστού στα Άγια των Αγίων, ασφαλώς μια παρούσα δοκιμαστική αλήθεια, και το άλλο προσδιορίζει το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο επίσης είναι μια παρούσα δοκιμαστική αλήθεια.

Το νήμα που υφαίνει μαζί το Μιλλεριτικό κίνημα και τον καιρό του τέλους το 1989, ο οποίος με τη σειρά του εισάγει το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, είναι οι «επτά καιροί», που υπήρξαν το πρώτο κόσμημα του Μίλλερ και το πρώτο που παραμερίστηκε καθώς ο Αντβεντισμός εγκατέλειπε τις αρχαίες οδούς. Εκατόν είκοσι έξι έτη από την αποστασία του 1863 έως τον καιρό του τέλους το 1989 αντιπροσωπεύουν τους «επτά καιρούς». Το δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι διαιρέθηκε σε δύο περιόδους των χιλίων διακοσίων εξήντα, και το ένα δέκατο ή το δέκατο μέρος των χιλίων διακοσίων εξήντα είναι εκατόν είκοσι έξι. Ο λίθος που απέρριψαν οι οικοδόμοι είναι τόσο μακρύς, ώστε συνδέει το πρώτο και το τελευταίο κίνημα των τριών αγγέλων. Πράττοντας έτσι, ταυτοποιεί ότι η αλήθεια των «επτά καιρών» είναι επίσης παρούσα δοκιμαστική αλήθεια, και ότι είναι η αλήθεια που παύει πλέον να είναι απλώς ο θεμέλιος λίθος, αλλά γίνεται η κεφαλή της γωνίας.

Τώρα θα παύσουμε την εξέτασή μας περί της αύξησης της γνώσης στο Μιλλεριτικό κίνημα, όπως αυτή παριστάνεται από το όραμα του ποταμού Ουλάι στο βιβλίο του Δανιήλ, και θα στρέψουμε την προσοχή μας στο όραμα του ποταμού Χιδδεκέλ, το οποίο παριστάνει την αύξηση της γνώσης στο κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Κατόπιν θα αρχίσουμε να εξετάζουμε τις τέσσερις γενεές του Αντβεντισμού, οι οποίες εκτείνονται στα εκατόν είκοσι έξι έτη από το 1863 έως το 1989.

Θα αρχίσουμε τη μελέτη αυτή στο επόμενο άρθρο.

Και συνέβη κατά το έκτον έτος, κατά τον έκτον μήνα, την πέμπτην ημέραν του μηνός, ενώ εκάθητο εν τω οίκω μου και οι πρεσβύτεροι του Ιούδα εκάθηντο ενώπιόν μου, ότι η χείρ του Κυρίου Θεού επέπεσε εκεί επ' εμέ. Και είδον, και ιδού, ομοίωμα ως εμφάνισις πυρός· από της εμφανίσεως των οσφύων αυτού και κάτω, πυρ· και από των οσφύων αυτού και άνω, ως εμφάνισις λαμπρότητος, ως χρώμα ηλέκτρον. Και εξέτεινε μορφήν χειρός και με έλαβε από πλοκάμον της κεφαλής μου· και το πνεύμα με ύψωσε μεταξύ της γης και του ουρανού και με έφερε εν οράμασι Θεού εις Ιερουσαλήμ, εις την θύραν της εσωτέρας πύλης της βλεπούσης προς βορράν, όπου ήτο η έδρα του ειδώλου της ζηλοτυπίας, το οποίον προκαλεί εις ζηλοτυπίαν. Και ιδού, η δόξα του Θεού του Ισραήλ ήτο εκεί, κατά την όρασιν την οποίαν είδον εν τη πεδιάδι. Τότε είπε προς εμέ, Υιέ ανθρώπου, ύψωσον τώρα τους οφθαλμούς σου προς την οδόν του βορρά. Και ύψωσα τους οφθαλμούς μου προς την οδόν του βορρά, και ιδού, προς βορράν, εις την πύλην του θυσιαστηρίου, το είδωλον τούτο της ζηλοτυπίας εν τη εισόδω. Και είπε προς εμέ έτι, Υιέ ανθρώπου, βλέπεις τι πράττουσι; τας μεγάλας βδελυγμίας τας οποίας ο οίκος του Ισραήλ πράττει εδώ, ώστε να απομακρυνθώ από του αγιαστηρίου μου; αλλά στρέψον σε έτι πάλιν, και θέλεις ιδεί μεγαλυτέρας βδελυγμίας. Και με έφερε εις την θύραν της αυλής· και όταν είδον, ιδού, οπή εν τω τοίχω.

Κατόπιν μου είπε· Υιέ ανθρώπου, σκάψε τώρα εις τον τοίχον· και όταν έσκαψα εις τον τοίχον, ιδού, μία θύρα. Και μου είπε· Είσελθε, και ιδέ τας πονηράς βδελυγμίας που πράττουν εδώ. Και εισήλθα και είδον· και ιδού, παν είδος ερπετών, και βδελυκτών θηρίων, και πάντα τα είδωλα του οίκου του Ισραήλ, ήσαν εξωγραφισμένα επί του τοίχου κύκλω. Και ίσταντο ενώπιόν αυτών εβδομήκοντα άνδρες εκ των πρεσβυτέρων του οίκου του Ισραήλ, και εν τω μέσω αυτών ίστατο ο Ιααζανίας, ο υιός του Σαφάν, έκαστος έχων το θυμιατήριόν του εις την χείρα αυτού· και νέφος πυκνόν θυμιάματος ανέβαινεν. Τότε μου είπε· Υιέ ανθρώπου, είδες τι πράττουν εν τω σκότει οι πρεσβύτεροι του οίκου του Ισραήλ, έκαστος εν τοις θαλάμοις των εικόνων αυτού; διότι λέγουσιν, Ο Κύριος δεν μας βλέπει· ο Κύριος εγκατέλιπε την γην. Και μου είπε ακόμη· Στρέψον σε πάλιν, και θέλεις ιδεί μεγαλυτέρας βδελυγμίας τας οποίας πράττουσι. Και με έφευεν εις την θύραν της πύλης του οίκου του Κυρίου της προς βορράν· και ιδού, εκεί εκάθηντο γυναίκες θρηνούσαι τον Θαμμούζ. Τότε μου είπε· Είδες τούτο, υιέ ανθρώπου; στρέψον σε πάλιν, και θέλεις ιδεί βδελυγμίας μεγαλυτέρας παρά ταύτας. Και με έφευεν εις την εσωτέραν αυλήν του οίκου του Κυρίου· και ιδού, εις την θύραν του ναού του Κυρίου, μεταξύ της στοάς και του θυσιαστηρίου, ήσαν περίπου είκοσι πέντε άνδρες, με τα νότα αυτών προς τον ναόν του Κυρίου και τα πρόσωπα αυτών προς ανατολάς· και προσεκύνουν τον ήλιον προς ανατολάς. Και μου είπε· Είδες τούτο, υιέ ανθρώπου; Είναι μικρόν πράγμα διά τον οίκον του Ιούδα να πράττουν τας βδελυγμίας ταύτας, τας οποίας πράττουσιν εδώ; διότι εγέμισαν την γην αδικίας και επέστρεψαν πάλιν διά να με παροργίσωσι· και ιδού, θέτουσι το κλάδον εις την ρίνα αυτών. Διά τούτο και εγώ θέλω ενεργήσει εν οργή· ο οφθαλμός μου δεν θέλει φεισθή, ουδέ θέλω ελεήσει· και αν κράζωσιν εις τα ώτα μου μετά φωνής μεγάλης, όμως δεν θέλω εισακούσει αυτών. Ιεζεκιήλ 8:1–18.